

indrømmedes Idioter en delvis Berettigelse til at komme derind, hvad der ogsaa er hjemlet ved Vædringsforslaget under Nr. 2. Det maa jo tillige erkjendes, at det, det først og fremmest kommer an paa for Idioters Vedkommende, er, at det bliver en uretfelig Opdragelsesanstalt, hvor fattige Folks Børn kunne komme hen, navnlig de, som leve i Smuds og Glendighed, og i det Mindste blive saaledes afrettede, at de kunne blive sendte hjem, og være om end ikke til Nytte, saa dog ustabelige; det er min Overbevisning, at det kan gøres ved Mange af dem, som nu ere Idioter. Jeg kan godt nævne Exempler derpaa, som kunne oplyse, at det vil være tilfældet, men disse Specialiteter og Enkeltheder kan det ikke have Interesse at komme og fortælle nu. Det kommer let til at ligne de mærkelige Historier, som man hører saa meget af, naar vi forhandle om Kvafsalverloven; hvorom Alting er, saa er Udvalget enigt deri, at en saadan Opdragelsesanstalt vistnok bør fremkomme, ligesom vi ogsaa vide, at der allerede foreligger i Ministeriet til Overveielse Forslag til en saadan Anstalt, hvorfra de rolige kunne evakeres til en Anstalt for voksne Idioter. Den høitærede Justitsminister har imidlertid i saa Henseende erklæret sig beredvillig til at gjøre Alt, hvad der kan gøres fra hans Side, for at de nødvendige Undersøgelser og Forberedelser kunne komme til at foreligge, forsaavidt det beror paa ham, og dermed har Udvalget ment at burde slaa sig tiltaals som den Udvei, ad hvilken denne Sag bedst lader sig ordne. Jeg har ikke yderligere at tilføje og skal slutte med at sige, at jeg anser dette Lovforslag — hvorvel jeg har lagt Mærke til, at det just ikke er blevet Gjenstand for nogen meget gennemgaaende Behandling anden end den, det har faaet af de Sagkyndige og i selve Udvalget — for en af de meget vigtige sociale Foranstaltninger for Samfundet og et Lovforslag af ikke ringe Betydning.

K. Pedersen: Idet jeg iøvrigt kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt, skal jeg blot med et Par Ord omtale min Stilling til Vædringsforslaget under Nr. 1. Jeg har ikke gjerne villet gaa med til dette Forslag; men ifølge den hele Stilling i Udvalget, hvor ellers den skjønneste Enighed var tilstede, har jeg ikke troet, at det vilde føre til noget praktisk Resultat, om jeg vilde forsøge paa at gjøre min afvigende Mening i saa Henseende gjældende. Jeg kan ikke indrømme, at det skulde være rigtigt ved den her omhandlede Anstalt at begynde paa en Forandring i de Fordelingsbestemmelser, der ere trufne ved Loven af 20de August 1853, hvorefter Kjøbstæderne hidtil have udredet $\frac{1}{8}$ af de til Sindsfygeanstalterne medgaaende Udgifter, medens de efter det foreliggende Forslag skulle udrede $\frac{1}{6}$. Den ærede Ordfører har allerede indrømmet, at Folketallet ikke udelukkende er lagt til Grund for denne Beregning, idet Kjøbstædernes Bidrag da vilde blive noget mindre,

men at de Sindsfyges Tal ogsaa her er taget med i Betragtning. Det skal nu villig indrømmes, at Kjøbstæderne hidtil have udredet noget Mindre, end de efter deres Folketal burde; men jeg har ment, at dette fra første Begyndelse af er fket, fordi man har villet tage Hensyn til Kjøbstædernes Stilling i andre Henseender. Ser man saaledes hen til de Vædringsforslag, der ere stillede til Fattiglovsforslaget — hvormed det forøvrigt ikke lader til, at vi videre ville komme til at bestjæftige os med i denne Samling — er der sandelig ikke taget med Silkehandster paa Kjøbstæderne. Jeg tror ogsaa, at der er saameget mindre Grund til særlig nu at være ved dette Spørgsmaal om Kjøbstædernes Bidrag til Sindsfygeanstalterne, som det dog, naar man ser paa Finantsloven, maa indrømmes, at Kjøbstædernes Bidrag til Statsudgifterne, nemlig Bygningsafgiften, Aar for Aar voger, uden at den tilsvarende Stat for Landets Vedkommende, nemlig Sammelkatten, i fjerneste Maade følger med. Jeg tror derfor, at der er al mulig Grund til ikke at gjøre nogen Forandring i Fordelingsmaaden af de her omhandlede Udgifter, før man overhovedet kommer ind paa at reformere Skatterne og da fornemlig Bygningsafgiften. Naar jeg nu ikke desto mindre har deltaget i Vædringsforslaget under Nr. 1, er det foruden den af mig først anførte Grund ogsaa af den Grund, at jeg var vis paa, at dette Things Flertal, naar der bliver Tale om en saadan Reform som den af mig nævnte, vil tage alle tilbørlige Hensyn.

Justitsministeren (Klein): I alt Væsentligt kan jeg henholde mig til de Bemærkninger, der bleve fremsatte af den ærede Ordfører. Han har ganske rigtig angivet de Synspunkter, hvorfra jeg er gaaet ud ved Forelæggelsen af det Lovforslag, der for Dieblittet er under Forhandling. Navnlig har han ganske rigtig fremhævet, at det Skridt, man her er i Færd med at gjøre, ikke kan betragtes som noget endelig affluttende Skridt, at det er saa langt fra, at Administrationen kan anfse sin Opgave med Hensyn til, hvad der er ønskeligt for de ulykkelige Sindsfyge og andre abnorme Personer, for løst tilfulde og endelig ved det foreliggende Arbejde, at man tværtimod snarere maa betragte denne Lov — hvis den bliver til en Lov — som indeholdende en Opfordring til at tage fat paany og søge yderligere at udvikle de Foranstaltninger, som den moderne, humane Tidsaand med Rette fordrer, der skal træffes fra Statens Side. Naar der imidlertid er reist det Spørgsmaal, om det ikke var rigtigt, at de paagjældende Instituter omdannedes til Statsinstituter, og naar særlig den ærede Ordfører har omhandlet dette Spørgsmaal med Hensyn til den Udtaalelse, der fremkom ved første Behandling af denne Sag, og som gif i denne Retning, vil jeg tillade mig dertil at knytte nogle faa Bemærkninger. Jeg har i og for sig Intet imod, at de to eksisterende Statsindsfygeanstalter og